

Ik ben niet bang

Vijf korte verhalen van schrijvers met lef

kellymeulenberg.com

Uitgegeven in eigen beheer. Alle rechten
voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige
andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur. Voor contact:
info@kellymeulenberg.com

Inhoudsopgave

Voorwoord	4
Nooit meer Matty Meijer	5
Aan het einde van de richel Annette Akkerman	9
Het laatste bezoek Lynn van Puyenbroeck	12
Stoyan de Dappere Lianne Biemond-Kasbergen	18
Wachten Hilly Appel	23

Voorwoord

Lieve lezer,

Bedankt dat je dit e-book hebt gedownload. Ik ben ontzettend blij dat ik deze verhalen met je mag delen.

In augustus 2015 organiseerde ik een schrijfwedstrijd met als thema 'Ik ben niet bang' en ik stond versteld van de hoeveelheid en diversiteit aan inzendingen.

Na een lastige selectieprocedure (bedankt, jury!) mocht ik deze vijf dappere schrijfsters feliciteren. Niet alleen hadden zij het lef om met het thema aan de slag te gaan en een verhaal in te sturen, maar stegen hun verhalen – elk om hun eigen redenen – boven de rest van de inzendingen uit.

Ik wens je heel veel leesplezier!

Kelly Meulenberg

Nooit meer

Matty Meijer

'Oma zal altijd bij je zijn.' Die woorden deden me toen ik klein was nooit veel, toen ik te horen kreeg dat oma was overleden. We namen het altijd met een korreltje zout, het was om de pijn te verlichten. Maar nu... nu neem ik het heel letterlijk.

Vroeger vond ik alles eng. Ik was bang voor donkere kamers, voor lange nachten in de winter, voor vreemde geluiden die door het huis spookten, voor piepende deuren. Ik was een bang kind. Spookverhalen jaagden me de stuipen op het lijf. Als iemand me iets vertelde dat te maken had met geesten of zombies legde ik mijn handen over mijn oren en deed alsof ik het niet hoorde. Wanneer ik dan in bed lag, lag ik urenlang wakker. Zodra de vermoeidheid het van mijn angst won, viel ik in slaap en kreeg ik verschrikkelijke nachtmerries van enge

wezens die me 's nachts uit mijn bed haalden. Dan werd ik meegesleurd in de eeuwige duisternis. Ik kon schreeuwen wat ik wilde, maar niemand hoorde me, niemand kwam me redden. Zodra ik badend in het zweet wakker werd, schreeuwde ik zo hard als ik kon. Mijn moeder kwam meteen naar me toe en trillend als een rietje vertelde ik wat voor enge droom ik had gehad. Elke keer was het hetzelfde.

Op een gegeven moment ben ik echt gaan geloven in geesten en spoken. Het kon toch niet zijn dat die deuren vanzelf opengingen terwijl er niemand in huis was? Toen ik het aan mijn vriendinnen vertelde, lachten ze me uit. 'Geesten bestaan niet,' zeiden ze altijd. Ze verklaarden me voor gek dat ik in die bovennatuurlijke onzin geloofde. En dat lieten ze me duidelijk merken. Na enkele maanden werd mijn angst zo hevig dat ik niet meer naar school wilde gaan. Ze sloten me buiten, praatten niet meer met me als ik er wél was. Al gauw wist de hele klas dat ik daarin geloofde. Ze keerden zich tegen me, begonnen me te pesten. Als ik langsliep, begonnen ze 'boe'-geluiden te maken, of lieten ze me struikelen in de gang. Ik liep altijd alleen, in de pauzes stond ik alleen op het schoolplein tegen een boom geleund.

En zelfs als ik niet in mijn kamer was, begon ik dingen te zien, op te merken. Onduidelijke schaduwen gleden langs de school heen, bleven af en toe hangen en keken dan naar de voetballende kinderen. Ik kon niet zien hoe ze eruit zagen. Ik kon alleen hun contouren zien. Ze leken op mensen, dat was nog het vreemdste.

Toen ik ouder werd, werden de schimmen duidelijker. Het waren mensen, ze waren overal. Niet alleen op schoolpleinen of in ons huis, maar ook op straat, in winkels. Ik werd er getrainder in. Ik kon ze onderscheiden van de schaduwen van bomen en huizen. Elke keer als ik er eentje zag, ging een koude rilling over mijn rug heen. Ik keek dan snel de andere kant op. Als ik te lang staarde, leek het alsof ze doorhadden dat ik ze kon zien. Dan gingen ze snel weg. Het was eng. Echt doodeng. Ik wist niet wat ik ervan moest vinden. Het leek of ze mensen bespioneerden, alsof ze mensen in de gaten hielden, elke stap die ze zetten volgden. Hoe meer ik zag, hoe banger ik werd. Mijn hele verdere leven leefde ik in angst, bang dat ze me door zouden hebben, dat ik hun 'geheim' zou ontdekken. Ze wilden niet gezien worden, dat was wel duidelijk als ze weggingen zodra

ik te lang naar ze keek. Het leek een obsessie te worden, van mijn kant. Soms probeerde ik ze te volgen, maar als ik ze eenmaal uit het zicht had verloren, waren ze weg. Ik denk niet dat ik ooit twee dezelfde geesten heb rond zien dwalen.

Ik heb wel eens gezocht op internet en in bibliotheken. Ik kwam uit bij verschillende mediums, die zeiden dat ze geesten zagen en met ze konden communiceren. Er waren zelfs geestenjagers, die huizen in gingen waarvan werd gezegd dat het daar zou spoken. Met allemaal ingewikkelde apparatuur dat op stofzuigers leek, werd het huis 'vrij' gemaakt en de geestenjagers kregen een dikke fooi. Ik denk niet dat het zal helpen. Geesten zijn niet te vangen, ze zijn al weg als je alleen maar naar ze kijkt. Ze willen op aarde blijven, bij hun geliefde nabestaanden.

Maar nu ben ik niet meer bang. Ik ben niet meer bang voor donkere ruimten, voor de lange nachten in de winter. Ik verschuil me niet meer in een hoekje als ik een vreemd geluid hoor. Ik kijk niet meer bang naar de deur die piept zodra het waait.

Ik ben er niet meer bang voor. Niet nu ik er zelf de oorzaak van ben.

Aan het einde van de richel

Annette Akkerman

In welke hopeloze houding heb ik me nu gemanoeuvreerd? Zonder overweging ben ik tot hier over het smalle richeltje gerend. Ik had gewoon moeten doorlopen over de nog resterende vijf meter. Als ik niet had omgekeken dan was ik niet uit balans geraakt en was ik al aan de overkant. Nu heb ik me zonder nadenken op mijn knieën laten zakken, zodat ik met mijn handen de richel vast kon houden. Zo zit ik nu. Ineengedoken. Verstrikt in de jurk. Mijn benen doen pijn in deze houding. Mijn hartslag bonkt in mijn oren. Door de tranen kan ik de diepte niet schatten. Dat komt goed uit. Voorzichtig laat ik een hand los om het snot dat over mijn lip loopt weg te vegen met mijn mouw. Mijn hart roept om mijn moeder, maar ik weet dat ze boos zou zijn als ze haar zoon zo zou zien. Ze zou haar angst op de richel projecteren, terwijl ze de ogen gesloten houdt voor mijn werkelijke angst.

In gedachten neem ik de bewegingen door die ik nu zou moeten maken. Handen loslaten, de knieën strekken en dan in enkele snelle stappen de rest van de richel overbruggen. Ik sluit mijn ogen. Ik durf niet. De lange jurk beperkt me in mijn bewegingsvrijheid. Teruggaan is ook geen optie. Dan zou ik moeten toegeven aan datgene waar ik van walg. Ik had me voorgenomen dat het nooit meer zou gebeuren. Ik val liever dood van de richel.

‘Kom toch, jongen. Ik help je er wel af. Je hoeft voor mij niet bang te zijn. Kom maar bij mij, ik doe je toch niets.’

Ik hoor de zalvende stem, die hij ook zondags tijdens de mis gebruikt. ‘Begripvol’ volgens mijn moeder. Ik kijk voorzichtig over mijn schouder. Hij is voor de richel gestopt.

‘Ik ben niet bang,’ zeg ik meer in mijn hoofd dan hardop. En dan nog eens harder: ‘Ik ben niet bang. U bent bang.’ Deze gedachte bevrijdt me. Ja, hij is bang, anders was hij wel hier naartoe gekomen en had me gepakt om me mee te sleuren naar de kamer met de mufte geur van wierook en zijn oude lichaam. Dan had hij me weer geholpen mijn misdienaarjurk uit te trekken. Ik merk dat ik woest word. Dat nooit

meer. Voorzichtig schuif ik een tiental centimeters vooruit.

‘Wat zal je moeder zeggen, als je naar beneden valt? Je weet dat ze het al zo moeilijk heeft. Een lieve jongen doet dat zijn moeder niet aan. Kom terug.’ Dat nooit. Weer wellen de tranen op. Nog voel ik de klap van mijn moeder in mijn gezicht. Smoesjes, vieze verzinsels. Zo had ze mijn bekentenis afgedaan. Terwijl ze me in mijn bovenarmen kneep, liet ze me beloven het nooit aan papa te vertellen. Misschien kan ik beter vallen? Een gevallen engel van het huis van God.

‘Blijf anders staan, dan haal ik er iemand bij. Ze zullen best begrijpen dat je er niets aan kunt doen. Je bent nog een kind. Kinderen doen soms domme dingen. Kinderen bedenken rare verhalen. God zal je vergeven.’

Het bonken in mijn hoofd is gestopt. Ik ben heel rustig. Het is net of iemand tegen me spreekt: ‘Jij kent de waarheid’. Gesterkt door dat inzicht, weet ik me centimeter voor centimeter vooruit te bewegen, terwijl ik als een mantra steeds weer ‘ik ben niet bang’ in mijn hoofd reciteer. Er is maar een waarheid en als ik het einde van de richel haal, komt zeker alles goed.

Het laatste bezoek

Lynn van Puyenbroeck

De glazen deur schoof geruisloos open. Een blauwe ballon zweefde naar buiten, het slappe touwtje achter zich aanslepend over de grond. Sybel keek eroverheen naar de bezoekszaal. Wie die had ingericht had zich ingespannen om een huiselijke sfeer te imiteren met kussens en andere snuisterijen. Vanuit de fauteuil klonk gelach, maar Sybel kon zich er niet toe brengen om binnen te gaan. Bij haar laatste bezoek had ze snel weer buiten gestaan, natrillend van de geschreeuwde beschuldigingen. *Door jouw schuld zit ik hier. Jij hebt onze familie uit elkaar getrokken. Je bent een waardeloze dochter.* Sybel wreef over haar ellebogen. Het was waar: als zij niet met de dokter had gesproken zat vader nu nog thuis. Thuis, of in een café. Als Sybel niet was vergeten om haar vest aan te trekken voor ze ging lunchen, zodat haar vrienden de blauwe plek op haar arm hadden gezien, lag vader nu

ergens zijn roes uit te slapen. Sybel rechtte haar schouders. Het had geen zin om daarover te piekeren, net zoals het geen zin had om hier op de gang te blijven staan. Ze zou niet meer bang zijn. Plotseling vastberaden stapte Sybel over de rondslingerende speelgoedauto's. Ze liep langs kaartende pubers en een moeder die voorlas uit een prentenboek naar het tafeltje achter in de hoek. De schaduw verzachtte de trekken van de man die daar zat enigszins, maar ze deed niets aan de kringen onder zijn ogen of de grauwe tint van zijn huid.

'Hallo.' Sybel trok een stoel bij. Een gele stoel, de kleur van de zon. Misschien zou die helpen om de kilte tussen hen te verdrijven. Voorlopig leek vader niet van plan om mee te werken. Sybel speurde zijn gezicht af, zoekend naar gelijkenissen tussen hen beiden. Als die er waren verscholen ze zich achter scherpe hoeken en lijnen, stuk voor stuk tekenen van een zwaar leven vol geldzorgen en gezondheidsproblemen die hem tegelijkertijd hadden gehard en verzwakt. Sybel besepte met een steek dat hij er oud uit zag. Zijn broedende stilte stond in schril contrast met de uitbarstingen die haar jeugd hadden getekend. Sybel kneep hard in haar handen,

vastbesloten om zich aan haar belofte te houden. *Ik zal niet meer bang zijn.*

‘Hoe gaat het nu met u?’

‘Ik dacht dat ik je niet meer zou zien.’

Dat had Sybel ook gedacht. Na haar laatste bezoek had ze zich voorgenomen om alles te vergeten. Geen gepieker meer over vaders’ drinkgedrag, geen slapeloze nachten over moeders’ zwakke gezondheid en geen kopzorgen over de kinderlijke capriolen van haar broer en zus. Voor de eerste keer in haar leven was ze op de trein gestapt, met een tent op haar rug en geen idee waar ze die avond zou slapen. Ze had gedacht dat afstand zou helpen om alles ook werkelijk achter zich te laten. Dat was anders uitgedraaid. De diepe stilte onderweg had zich gevuld met alle gedachten die ze had weggedrukt. Elke stap ging vergezeld van donkere beelden. Moeder huilend aan de keukentafel, vader uitgeteld in een plas van zijn eigen braaksel,... En het ergste van al: haar broer en zus die angstig naar haar opkeken, verlangend dat zij alles zou oplossen. Ook nu weer kromp Sybel in elkaar bij die herinnering. Ze had hen keer op keer teleurgesteld.

‘Je bent zo stil,’ zei vader. ‘Ik verwachtte domme excuses.’

‘Die zult u niet meer horen.’ Sybel dwong zichzelf om hem recht aan te kijken, maar ze zag niemand zitten. In plaats daarvan zag ze het rotsige strand waar ze de longen uit haar lijf had geschreeuwd. Na jaren van stiekem huilen in de douche had ze harder gebruld dan de razende wind. Daar had ze haar vluchtpogingen opgegeven. In plaats van haar herinneringen diep weg te stoppen had ze er zich eindelijk voor opengesteld. En God, dat deed pijn. Maar samen met de eelt op haar voeten groeide de eelt op haar hart. Sybel beseftte dat het onmogelijk was om de band met haar familie te verbreken. Daardoor zou ze een essentieel stuk uit haar ziel scheuren. In plaats daarvan moest zij zichzelf veranderen. Ze zou niet langer worstelen om te passen binnen de verwachtingen van anderen, maar worden wie ze altijd had moeten zijn.

‘Wat zeg je?’ Vader boog naar Sybel toe, alsof hij zich ervan wilde verzekeren dat zij het echt was die daar zat.

Sybel onderdrukte de neiging om van hem weg te leunen. ‘Ik heb geen excuses nodig. U weet waarom ik ben weggebleven.’

Vader bewees haar gelijk door nerveus om zich heen te kijken, alsof hij verwachtte dat de verplegers opnieuw tussenbeide zouden komen. 'Schaam je!'

Sybel schudde haar hoofd. Ze zou zich niet meer schamen voor verwondingen, zichtbaar of onzichtbaar. Ze zou zich niet meer het hoofd breken over wat ze had gedaan om die te verdienen. In plaats daarvan zou ze haar energie richten op de toekomst en eindelijk een goed voorbeeld stellen voor haar broer en zus. Sybel besepte dat dat niet gemakkelijk zou zijn. Een reis van twee weken kon geen jaren teniet doen. Daarom was ze hierheen gekomen. Als ze dit gesprek kon voeren zonder terug te vallen in haar oude gewoontes zou de rest ook wel lukken.

'Je bent een schande,' zei vader. 'Je hebt iedereen tegen mij opgezet. Beseft je wel wat je hebt gedaan?'

'Ja,' zei Sybel. 'En als ik iets anders had gedaan was je misschien gestorven of had je lever het opgegeven. Nu heb je de kans om iets van je leven te maken, met of zonder mij erbij. In ieder geval ben ik niet langer je boksbal. En ook niet je verzorgster of je politieagent.'

Vader boog en strekte zijn vingers, onbewust smakkend met zijn lippen alsof hij hoopte dat iemand hem het biertje zou brengen dat hij nodig had.

‘Serpent,’ bracht hij uit. ‘Je weet niet wat er gebeurt met dochters die hun vader in de steek laten!’

Sybel stond op. ‘Nee,’ zei ze. ‘Maar ik ben niet bang om dat te ontdekken.’

Stoyan de Dappere

Lianne Biemond-Kasbergen

‘Het mooie aan het beschikbaar hebben van een noodbed is dat je weet dat het zo nodig is...’ Ton staart slaperig voor zich uit en vouwt zijn handen rond de mok thee die Corine voor hem neerzet. ‘Het beroerde ervan is dat ik me iedere keer weer te pletter schrik als we midden in de nacht worden gebeld.’

Corine knikt en haalt haar hand door zijn warrige haar. ‘Wel fijn dat de jongens er doorheen zijn geslapen.’ Ze pakt voor zichzelf ook een mok thee en gaat tegenover hem aan tafel zitten. ‘Wat werd er verteld?’

Ton haalt zijn schouders op. ‘Niet zoveel eigenlijk. Het gaat om een ventje van bijna drie jaar. Hij is naar de huisartsenpost gebracht, die belden het meldpunt kindermishandeling.’

‘Ach!’

‘Hij wordt zo gebracht door mensen van de crisisdienst.’

‘Nog geen drie jaar, dan past hij nog wel in het ledikantje.’

Zwijgend wachten ze. Corine bedenkt hoe ze haar programma van deze, nog jonge, dag aan kan passen zodat ze de hele dag thuis kan zijn. De kapper afbellen, vanmiddag misschien een uurtje werken als het kindje slaapt? Ton geeuwt en ziet zijn volle agenda voor zich. In ieder geval de afspraak van vanavond schrappen, denkt hij.

Autolichten schijnen door het keukenraam. Corine en Ton zijn bij de voordeur voordat er kan worden aangebeld. Er stapt een stevige, kalende man achter het stuur vandaan. Van de passagiersstoel komt een jonge blonde vrouw naar buiten. Zachte stemmen.

‘Jacob, en dit is mijn collega Annemiek.’

Corine staat al bij het achterportier. Ze ziet blote voetjes onder een rood pyjamabroekje, twee knuistjes grijpen zo stijf in elkaar dat de knokkels wit zien. Een koppie met donkerblond haar buigt diep voorover in het autostoeltje. Er gaat een schokje door de smalle schoudertjes als Annemiek het portier opent.

'Stoyan?' vraagt ze zacht. Het koppie duikt diep weg tussen de schouders, het lijfje verstijfd. Als ze de gordel van het stoeltje wil losmaken pakt hij snel de sluiting beet en klemt zijn handen er omheen.

'Stoyan, we zijn er.'

Geen reactie.

'Hier mag je gaan slapen, dat heb ik je toch verteld?'

Geen reactie.

Als ze zijn handen probeert los te maken stoot hij een kort, hees zinnetje uit.

'Hij spreekt alleen Hongaars,' vertelt Jacob.

Pas na een paar pogingen lukt het Annemiek de sluiting te openen en één voor één de gordels naar achter te leggen. Gelaten geeft Stoyan zich over en laat zich uit het stoeltje tillen. Hij slaat zijn handen voor zijn ogen.

Als de papieren zijn getekend neemt Corine hem van Annemiek over. Voor het eerst ziet ze zijn gezichtje. Wijd opengesperde grijze ogen, een strakke mond met een dikke, bebloede bovenlip. Snel kijkt hij om zich heen en slaat dan weer zijn handen voor zijn ogen. Hees klinkt een kort zinnetje vanachter zijn vingers.

'Lust je melk Stoyan?' Corine zet een beker met allemaal konijntjes erop voor hem neer.

Stoyan kijkt niet eens op. Ernaast zet ze een bijpassend konijnenbordje met stukjes brood. De helft van de boterham is met worst belegd, de andere helft met chocopasta.

'Ga maar lekker eten kerel.'

Als een plank zit het ventje op zijn stoel. Steeds als er iemand achter hem langs loopt duikt hij in elkaar en stoot hetzelfde hese zinnetje uit.

'Aan het eind van de morgen heb ik de pleegzorgwerker gebeld,' vertelt Corine als Ton thuiskomt. 'Ik heb gevraagd of er een tolk kon komen. Het was zó triest. Stoyan wilde niets, durfde niet eens van zijn stoel te komen en hij zei steeds maar één zin.' Ze aait het ventje over zijn verkrampde schouders en gaat naast hem zitten. 'Maar nu weet je dat je een poosje bij ons mag blijven hè?'

'Dus die tolk is geweest? En wat zegt hij dan steeds?' informeert Ton terwijl hij wat drinken inschenkt.

'Hij zegt steeds: 'Ik ben niet bang'.'

Drie maanden later ziet Corine Stoyan uitgelaten door de tuin rennen. Zijn grijze ogen stralen, zijn pas geknipte kuifje waait omhoog. Ton heeft zijn aktentas bij de achterdeur neergegooid en rent, met een wapperende stropdas, achter Stoyan aan.

‘Niet pakken papa Ton!’

Als Ton hem hoog boven zijn hoofd in het rond zwiert hoort ze Stoyan schateren. Hij gilt: ‘Ik ben bang!’

Wachten

Hilly Appel

De stoel is hard en ongemakkelijk.

Ze schaamt zich dat haar gedachten met zoiets banaals bezig zijn en dwingt zichzelf om stil te blijven zitten. Om de pijn te verduren van de plastic rand die een moet in haar bovenbenen maakt. Ze staart naar de folders in een rij bakjes van plexiglas. Kleurige plaatjes van lachende mensen. Een vrolijke peuter aan de hand van zijn moeder kijkt vol vertrouwen in de lens van de fotograaf.

Hij trekt zijn handje los uit de hare.

‘Voorzichtig Tristan. Hou je de leuning heel goed vast?’ Ze staan bijna bovenaan op de trap van de hoge glijbaan. Als de grotere jongens voor hem stoer op hun buik naar beneden glijden, springt hij enthousiast op de hoogste tree. Zijn ene sandaaltje glijdt weg en ze grijpt in een reflex zijn kraag. Haar

hart bonkt als ze hem in evenwicht houdt. Ze kijkt door de te wijde spijlen van het hekje naar beneden; een als grasveld bedoelde zandvlakte met hier en daar wat plukjes gras. Hard. En vast wel vijf meter diep. Hij had z'n nek wel kunnen breken.

Hij zakt op z'n billen en kijkt om. 'Laat me nou los! Ik ben niet bang hoor!'

Nee, bang was hij niet. De glijbanen konden niet hoog genoeg zijn. En daarna kwamen de achtbanen, waarin ze niet mee durfde omdat ze over de kop gingen. De eerste keer dat ze vanaf de grond toekeek hoe hij gillend en met zijn armen in de lucht in zo'n karretje rondslingerde, was ze misselijk van angst. Drie lange minuten zag ze voor zich hoe de beugels losschoten. Tot hij met een stralend gezicht weer naast haar stond.

'Mag ik nog een keer?'

Hij wist hoe bang ze was al probeerde ze het te verbergen.

'Ach mam,' zei hij vaak, 'als je hier de deur uit loopt kun je ook onder een auto komen. Maar daarom blijf je toch niet je hele leven binnen zitten!'

Dat hij op zijn vakantie in Costa Rica met een zipline over een diepe afgrond was gezwierd, vertelde hij pas toen hij terug was. Hij had er een filmpje van gemaakt met een GoPro, zo'n klein cameraatje; ze wist niet eens dat dat bestond. Toen hij het haar liet zien, sloeg ze na vijf seconden haar handen voor haar ogen en daar lachte hij zo hard om dat ze vanzelf mee begon te lachen.

Ze glimlacht bij de herinnering en schrikt van zichzelf. Zit ze hier te lachen! Ze kijkt om zich heen alsof ze bang is om betrappt te worden. Ontaarde moeder die zit te lachen... h́ier! Ze maakt van allebei haar handen een vuist en knijpt tot haar lange nagels in haar handpalmen snijden. Verderop hoort ze een deur open gaan. Een vrouw loopt op klakkende hakschoentjes door de gang. Ze verdwijnt door een klapdeur.

Ze hoort de deur van de schuur dichtslaan. Door het keukenraam ziet ze hem langslopen. Hij steekt een hand op en roept:

'Ik loop even naar Jos!'

'Prima!'

Ze staat af te wassen. Een beetje geïrriteerd dat hij niet eerst even komt helpen, maar ach, hij heeft ten

slotte vakantie. Ze geniet ervan om haar student een paar weken thuis te hebben.

Als ze de natte theedoek over de verwarming legt, hoort ze de sirene.

Ze leunt met haar hoofd tegen de muur achter zich en doet haar ogen dicht. Ze wacht.

Ze wacht.

Tot eindelijk de deur open gaat waarachter hij een miljoen minuten geleden is verdwenen. Een vrouw in een witte jas loopt door de lange gang naar haar toe.

'Laat het goed nieuws zijn', bidt ze, en ze neemt zich voor om hem voor zijn volgende verjaardag de parachutesprong cadeau te geven die hij zo graag zou willen maken.

Wil jij ook een winnend verhaal schrijven?

Om dat te doen heb je drie dingen nodig:

- Tijd, om ideeën op te doen, uit te werken en je verhaal te laten rusten voordat je het herschrijft
- Kennis, zodat je een verhaal schrijft dat goed in elkaar zit en lezers raakt
- Doorzettingsvermogen, zodat je iets maakt waar je echt trots op bent én er feedback op durft te vragen om het nog beter te maken.

Kun jij hier hulp bij gebruiken?

Sinds 2013 help ik beginnende en ervaren schrijvers om hun romans en/of korte verhalen op papier te zetten.

Kijk op www.kellymeulenberg.com voor tips, workshops, cursussen en coaching.